

הלכות מעילה פרק ב

א. קדשים קלים אין מועלין בהן, עד שיזרק הדם. נזרק הדם מועלין באמוריהן, עד שיצאו לבית הדשן: שהרי הן לאשים, ואין מועלין בדבר הנאכל כמו שבארנו. אפלו העלה האמורין שלהן למזבח, קדם זריקה אין מועלין בהן, עד שיזרק הדם.

ב. הוציא אמוריהן לחוץ, קדם זריקה אין מועלין בהן, עד שיזרק הדם. נזרק הדם אף על פי שעדין הן בחוץ ולא החזירן, מועלין בהן: שהזריקה מועלת ליוצא, בין להקל בין להחמיר.

ג. כל קדשי קדשים מועלין בהן משהקדשו, עד שיזרק הדם. נזרק הדם מועלין בהן בדבר שכלו לאשים, עד שישרף ויצא לבית הדשן; ואין מועלין בדבר הנאכל, כמו שבארנו.

ד. כיצד: העולה אחד עולת העוף ואחד עולת בהמה, והקמץ, והלבונה, ומנחת כוהנים, והחבתין, ומנחת נסכים מועלין בהן משעת הקדשן, עד שיצאו אחר שרפתן על המזבח לבית הדשן.

ה. וכן פרים הנשרפין, ושעירים הנשרפין מועלין בהן משעת הקדשן, עד שישרפו ותגמר שרפתן בבית הדשן ויתך הבשר; אבל קדם שיתך מועלין בו, והוא בבית הדשן. וכן פרה אדמה מועלין בה משהקדשה, עד שתעשה אפר: אף על פי שהיא כקדשי בדק הבית, הרי נאמר בה "חטאת היא" (במדבר יט, ט). ותנאי בית דין הוא, שלא ימעל אדם באפר הפרה.

ו. חטאת בהמה, ואשם, וזבחי שלמי צבור מועלין בכלן משהקדשו, עד שיזרק הדם. נזרק הדם מועלין באמוריהן, עד שיצאו לבית הדשן; ואין מועלין בבשר. וכן חטאת העוף מועלין בה משהקדשה, עד שיזה דמה. הזה דמה אין בה מעילה, אבל אסור להנות במראתה ונוצתה; והנהגה בהן אחר הזה, לא מעל.

ז. המנחות מועלין בהן משהקדשו, אף על פי שעדין לא נתקדשו בכלי שרת, עד שיקטיר הקמץ; קרב הקמץ, התרו השירים באכילה. ואם נפסלו השירים או חסרו, ואחר כך הקטיר הקמץ הואיל והקטרה זו אינה מתרת השירים באכילה, הרי הדבר ספק אם יצאו ידי מעילה או לא יצאו.

ח. לחם הפנים מועלין בו משהקדש, אף על פי שעדין לא נאפה, עד שיקטיר הבזכין; הקטיר הבזכין, התר באכילה. וכן שתי הלחם מועלין בהן משהקדשו, קדם שיאפו, עד שיזרק דם הכבשים; נזרק דם הכבשים, התרו באכילה.

ט. הנסכים, מועלין בהן משהקדשו; ירדו לשיתין, אין מועלין בהן. מים שמנסכים בחד הסכות כל זמן שהן בפד שלזהב, אין נהנין בהן; והנהגה, לא מעל. נתנו אותן בצלוחית מועלין בכלן, שהרי הן מכלל הנסכים.

י. לוג שמן שלמצרע מועלין בו משהקדש בכלי, עד שיזרק דם האשם; נזרק דם האשם לא נהנין ולא מועלין, עד שיתנו ממנו מתנותיו; נתנו ממנו המתנות התרו השירים באכילה, כבשר חטאת ואשם.

יא. כל דמי שחיטת הקדשים אין מועלין בו, בין לפני כפרה בין לאחר כפרה, עד שיצא לנחל קדרון; יצא לנחל קדרון,

מועלין בו מפני שהיה נמכר לגנות, ודמיו הקדש. אבל המקיז דם לבהמת קדשים הרי הוא אסור בהניה, ומועלין בו: הואיל ואינה יכולה לחיות בלא דם, הרי הוא כגופה.

יב. העצמות, והגידים, והקרנים, והטלפים שפרשו מקדשי קדשים לפני זריקת דמים, מועלין בהן; פרשו לאחר זריקת דמים, אין מועלין בהן. עצמות העולה שפרשו לפני זריקה, אין מועלין בהן לאחר זריקה: שהזריקה מתרת אותן. ואם פרשו אחר זריקה, מועלין בהן לעולם.

יג. עצמות העולה שפקעו מעל המזבח קדם חצות הלילה, מועלין בהן; לאחר חצות, אין מועלין בהן אף על פי שפקעו קדם חצות כיון שהגיע חצות הלילה, נעשו כל האברים כמי שנתאכלו ונעשו אפר. גחלת שפקעה מעל המזבח, בין לפני חצות בין לאחר חצות לא נהנין, ולא מועלין; אבל גחלת שלקדשי בדק הבית, מועלין בה. והשלהבת לא נהנין, ולא מועלין.

יד. דשן המזבח החיצון, בין קדם הרמת הדשן בין אחר הרמה מועלין בו. דשון המזבח הפנימי, ודשון המנורה לא נהנין, ולא מועלין.

טו. כל בהמת קדשי קדשים שהיא בעלת מום בין שקדם מום קבוע להקדשה, בין שקדם הקדשה למום קבוע, ואפלו היתה מחסר זמן מועלין בהן משהקדשו, עד שיפדו. אבל תורין שלא הגיע זמנן, ובני יונה שעבר זמנן, והן קדשי מזבח אף על פי שאסור להנות בהן, הנהנה לא מעל: הואיל ואינן ראויין לפדיון, הרי הן כחטאות המתות; לפיכך אין מועלין בהן.

הלכות מעילה פרק ג

א. קדשי מזבח שמתו יצאו ידי מעילה, דבר תורה; אבל מועלין בהן, מדברי סופרים. וכן אם נפסלו בדברים שיפסלו בהן הקרבנות, שפכר בארנזם מועלין בהן, מדברי סופרים.

ב. במה דברים אמורים, בשלא היה להן שעת התר לאכילת כוהנים; אבל אם היה לקדשי קדשים הנאכלים שעת התר, ואחר כך נפסלו ונאסרו באכילה הואיל והתרו שעה אחת, אין מועלין באותו דבר שהיה ראוי לאכילה כמו שבארנו.

ג. פיצד: קדשי קדשים שנפסלו קדם שיגיע הדם למזבח כהלכתו כגון ששחטן בדרום, אף על פי שקבל בצפון, או ששחטן בצפון, וקבל בדרום, או ששחט ביום, וזרק בלילה, או ששחט בלילה, וזרק ביום, או שעשין במחשבת הזמן, או במחשבת המקום, או שקבלו הפסולין את דמן, אף על פי שזרקוהו כשרים, או שזרקוהו פסולין, אף על פי שקבלוהו כשרים, או שיצא הבשר או הדם כלו קדם זריקת הדם, או שלן הדם בכל אלו, מועלין בכלן לעולם: שהרי לא היה להן שעת התר.

ד. אבל אם הגיע הדם למזבח כמצותו, ואחר כך לן הבשר או האמורין, או שנטמא הבשר או האמורין, או שיצא הבשר או האמורין לחוץ, או שיצא מקצת הבשר קדם זריקת דמים בכל

אלו וכיוצא בהן, אין מועלין בשאר בשרן: שהרי היה לו שעת התר לאכילה, כמו שבארנו.

ה. קבלו הפסולין את הדם, וזרקוהו, וחרזו הפשרים לעבודה, וקבלו שאר דם הנפש, וזרקוהו אין מועלין בבשרן, שאין הפסולין עושין שאר דם הנפש שירים: חוץ מן הטמא הואיל וראוי לעבודת צבור, עושה שאר הדם שירים. כיצד: קבל הטמא, וזרק אף על פי שחרז הפשר וקבל שאר דם הנפש, וזרקו הרי אלו לא היתה להן שעת התר, ומועלין בכלן: שזה הדם שירים הוא, ואין זריקת השירים מועלת.

ו. כבר בארנו שאין בקדשים קלים מעילה לעולם, חוץ מאמוריהן אחר זריקת הדם והוא, שתהיה זריקה המועלת. אבל קדשים קלים שנתפגלו אף על פי שזרק הדם, אין מועלין באמוריהן; וכן אם יצא הדם אף על פי שהחזירו וזרקו, אין מועלין באמוריהן.

ז. כל חטאות המתות, כגון ולד חטאת ותמורתה וכיוצא בהן אסור להנות בהן; ואם נהנה, לא מעל. וכל חטאת שתראה עד שיפיל בה מום מועלין בה, עד שתפדה.

ח. המפריש חטאתו, ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, ואחר כך נמצאת הראשונה, והרי שתיהן עומדות, ושחט שתיהן כאחת, וזרק דם אחת מהן אין מועלין לא בבשר זו שזרק דמה; ולא בבשר חברתה ואף על פי שאינו ראוי לאכילה, הואיל ואם רצה מזה זורק ואם רצה מזה זורק. אבל אם שחט זו אחר זו אין דמה מועיל לבשר חברתה, ואפלו לאחר זריקה: שהרי לא היתה לה שעה הראויה להתר בשרה.

ט. כל חטאת העוף או עולת העוף שנפסלה בשנוי עשיתה, או בשנוי מקום עשיתה מועלין בה, חוץ מעולת העוף שנמלקה למטה כמליקת חטאת לשם חטאת: שאף על פי שלא עלת לבעלים לשם חובה, אין מועלין בה הואיל ושנה שמה ומקום עשיתה, ושנה מעשיה לשם דבר שאין בו מעילה.

י. מנחה שנתפגלה, או שנעשת במחשבת המקום, וכן שתי הלחם ולחם הפנים שנתפגלו, או שנפסלו במחשבת המקום מועלין בהן, שהרי לא היתה להן שעת התר. וכן קמץ שיצא לחוץ או לן, וחרז והקטירו מועלין בשירים, שהרי לא היתה שם שעת התר; אבל אם נטמא הקמץ, והקטירו אין מועלין בשירים: שהציץ מרצה על הטמא; ואינו מרצה לא על הלן, ולא על היוצא.

יא. יצאו השירים, או נטמאו, ואחר כך הקטיר הקמץ אף על פי שהן אסורין באכילה אין מועלין בהן, שהרי קרב הקמץ כמצותו.

יב. הנהנה מקדשי קדשים כלם לפני זריקת דמים, או מאמורי קדשים קלים לאחר זריקה, או שנהנה מן העולה בלה, או מן הקמץ והלבונה ומנחת כוהנים והחבתין יפל מה שנהנה לנדבה; מעל בקרבנות הצבור, יפל מה שנהנה ללשכה.

יג. נהנה קדם זריקה מבשר קדשי קדשים שנטמא, או שנהנה מאמורי קדשים קלים, אף על פי שהעלן לראש המזבח הרי זה פטור.

יד. קִדְּשֵׁי הַמִּזְבֵּחַ חֲלָבָן וּבִיצִיֶּהֶן, אֲסוּר לַהֲנוּת בָּהֶן; וְהִנְהִינָה, לֹא מֶעַל. לְפִיכֹף וְלֹד הַקִּדְּשִׁים, וְכֵן וְלֹד הַמַּעֲשֵׂר לֹא יִינֶק מֵאֲמוֹ, אֲלֹא מִבְּהֶמָה אַחֶרֶת חֹל. וַיֵּשׁ לְאָדָם לַהֲתַנְדֵּב וְלוֹמַר, חֲלָב בְּהֶמָה זֶה הִחֲלִין יְהִיָּה הַקִּדֵּשׁ לְוִלְדוֹת הַקִּדְּשִׁים שְׂיִנְקוּהוּ, כְּדִי שֶׁלֹּא יָמוּתוּ.

טו. הַקִּדִּישׁ בְּהֶמָה וְעוֹף לַמִּזְבֵּחַ, קִדְּשֵׁת דָּמִים כְּגוֹן שֶׁאָמַר דְּמֵי בְּהֶמָה זֶה לְנִסְכִּים, וּדְמֵי בֶן יוֹנָה זֶה לְשִׁלְמִים הֲרִי הֵן כְּקִדְּשֵׁי בֶדֶק הַבַּיִת, וּמוֹעֲלִין בְּחֲלָבָן וּבִיצִיֶּהֶן כְּמוֹ שְׂיִתְבָּאָר.

הַלְבוֹת מְעִילָה פֶּרֶק ד

א. הַמִּפְרִישׁ מַעוֹת לְחֻטָּאתוֹ לְעוֹלָתוֹ וְלֹא־שָׁמוֹ, לְתוֹרִים וּבְנֵי יוֹנָה מוֹעֲלִין בָּהֶן מַשְׁעָה שֶׁהַפְּרִישׁ; הַפְּרִישׁ לְשִׁלְמִים, אֵין מוֹעֲלִין בָּהֶן.

ב. הַקִּדִּישׁ אֶבֶר אֶחָד לְדָמָיו לַמִּזְבֵּחַ הֲרִי זֶה סֶפֶק אִם פִּשְׁטָה קִדְּשָׁה בְּכָלוֹ, אוֹ לֹא פִשְׁטָה. לְפִיכֹף תִּקְרַב, וְלֹא יִפְדֶּה; וְאִם נִפְדֶּה, אֵין מוֹעֲלִין בְּפִדְיוֹנוֹ.

ג. הַמִּפְרִישׁ מַעוֹת לְנִזְרוֹתָיו, אֲסוּר לַהֲנוּת בָּהֶן; וְאִם נִהְנָה, לֹא מֶעַל מִפְּנֵי שֶׁהֵן רְאוּיִין לְבוֹא כָּלֶן שְׁלָמִים, וְאֵין בְּשִׁלְמִים מְעִילָה אֲלֹא בְּאֻמּוּרֵיהֶן אַחֵר זְרִיקַת דָּמִים. מֵת, יִפְלוּ לְנִדְבָה: הֵיוּ מִפְּרִשִׁים דְּמֵי חֻטָּאת יִלְכוּ לִים הַמֶּלֶח, וְלֹא נִהְנִין וְלֹא מוֹעֲלִין; דְּמֵי עוֹלָה יָבִיאוּ עוֹלָה, וּמוֹעֲלִין בָּהֶן.

ד. אָמַר אֱלוֹ לְחֻטָּאתִי, וְהִשָּׂאָר לְנִזְרוֹתֵי אִם נִהְנָה בְּכָל הַשָּׂאָר, מֶעַל; נִהְנָה בְּמִקְצָתוֹ, לֹא מֶעַל. וְכֵן אִם אָמַר אֱלוֹ לְעוֹלָתִי, וְהִשָּׂאָר לְנִזְרוֹתֵי, וְנִהְנָה בְּכָלֶן מֶעַל; נִהְנָה בְּמִקְצָתָן לֹא מֶעַל, שְׂאִין בְּדָמֵי שְׁלָמִים מְעִילָה.

ה. הַפְּרִישׁ מַעוֹת וְאָמַר, אֱלוֹ לְעוֹלָתִי וְאֱלוֹ לְחֻטָּאתִי וְאֱלוֹ לְשִׁלְמֵי, וְנִתְעַרְבוּ מוֹעֲלִין בְּכָלֶן, וּמוֹעֲלִין בְּמִקְצָתָן. וְכִיצַד יַעֲשֶׂה יִקַּח שְׁלוֹשׁ בְּהֵמוֹת, וּמִחֲלִל דְּמֵי חֻטָּאת בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא עַל הַחֻטָּאת, וּדְמֵי עוֹלָה עַל הָעוֹלָה, וּדְמֵי שְׁלָמִים עַל שְׁלָמִים.

ו. אֶחָד מִמַּחֲיָבֵי קִנְיִן שֶׁהַפְּרִישׁ מַעוֹת וְאָמַר, אֱלוֹ לְחוֹבָתִי מוֹעֲלִין בְּכָלֶן, וּמוֹעֲלִין בְּמִקְצָתָן. וְאִם מֵת יִפְלוּ לְנִדְבָה כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ בְּנִזְרוֹת, וּמוֹעֲלִין בָּהֶן.

ז. הַמִּפְרִישׁ חֻטָּאת עַל אֲכִילַת חֲלָב, וְהִבִּיָּאָה עַל אֲכִילַת דָּם הֲרִי זֶה לֹא כֹפֶר, לְפִיכֹף לֹא מֶעַל. הַפְּרִישׁ מַעוֹת לְחֻטָּאת חֲלָב, וְקָנָה בָּהֶן חֻטָּאת לְדָם בְּשׁוּגַג כֹּפֶר, לְפִיכֹף מֶעַל; בְּמִזִּיד לֹא כֹפֶר, לְפִיכֹף לֹא מֶעַל.

ח. הַמִּפְרִישׁ שְׁתֵּי סִלְעִים לְאֶשֶׁם, וְלִקַּח בָּהֶן שְׁנֵי אֵילִים לְחֲלִין הוּאִיל וְקָנָה חֲלִין בְּדָמֵי אֶשֶׁם, מֶעַל, וְחִיָּב לְשִׁלְמֵי עֲשָׂרָה דִּינָרִין שֶׁהֵן שְׁנֵי סִלְעִים וְחֲמִשָּׁן, וְיָבִיא בָּהֶן אֶשֶׁם; וְיָבִיא קָרְבֵּן אֶשֶׁם, עַל מְעִילָתוֹ.

ט. לְפִיכֹף אִם הָיָה אֶחָד מִשְׁנֵי הָאֵילִים שֶׁקָּנָה יָפָה שְׁתֵּי סִלְעִים, וְהַשְּׁנֵי יָפָה עֲשָׂרָה דִּינָרִין יָבִיא הַשְּׁוֹהָה עֲשָׂרָה, אֶשֶׁם תַּחַת הַמְעִילָה עִם הַחֲמִשׁ; וְיָבִיא הַשְּׁוֹהָה שְׁנֵי סִלְעִים, אֶשֶׁם עַל מְעִילָתוֹ.

י. לָקַח אֶחָד לְאִשָּׁם, וְאֶחָד לְחֹלִין אִם הָיָה שְׁלֹא־אִשָּׁם יָפָה שְׁתֵּי סֻלְעִים, וַיָּבִיֵא אוֹתוֹ לְאִשְׁמוֹ הָרֹאשׁוֹן. וְכֵן אִם הָיָה זֶה הַחֹלִין יָפָה שְׁתֵּים וַיָּבִיֵא אוֹתוֹ אִשָּׁם מְעִילָתוֹ, שֶׁהָרִי מְעַל בְּסֻלַּע אַחַת מִדְּמֵי הָאִשָּׁם; וַיִּשְׁלַם חֲמִשָּׁה דִּינָרִין, וַיִּפְּלוּ לַנִּדְבָה.

יא. הִנֵּהנָה מִדְּמֵי חֲטָאת, עַד שֶׁלֹּא קָרְבָה חֲטָאתוֹ יוֹסִיף חֲמֵשׁ עַל מֶה שֶׁנִּהְיָה, וַיָּבִיֵא בְּדָמִים חֲטָאתוֹ, וַיָּבִיֵא קָרְבַּן אִשָּׁם, עַל מְעִילָתוֹ; וְכֵן אִם נִהְיָה מִדְּמֵי אִשָּׁם, עַד שֶׁלֹּא קָרַב אִשְׁמוֹ יוֹסִיף חֲמֵשׁ, וַיָּבִיֵא בְּדָמִים אִשְׁמוֹ, וַיָּבִיֵא אִשָּׁם אַחֵר, לְמְעִילָתוֹ: שֶׁקָּרְבָנוֹת הַמִּזְבֵּחַ, מְעִילָתָן לְקָרְבָנוֹת הַמִּזְבֵּחַ. וְקִדְּשֵׁי בֶדֶק הַבַּיִת, מְעִילָתָן לְבֶדֶק הַבַּיִת.

יב. נֹדַע לוֹ שֶׁמְעַל, וְאַחֵר כֶּךָ קָרְבָה חֲטָאתוֹ וְעַדִּין לֹא הִפְרִישׁ מְעִילָתוֹ, אוֹ שֶׁהִפְרִישָׁהּ, וְלֹא כָלְלָהּ בְּדְמֵי חֲטָאתוֹ יוֹלִיךְ הַמְעִילָה וְחֲמִשָּׁה לַיִם הַמֶּלַח; נֹדַע לוֹ שֶׁמְעַל אַחֵר שֶׁקָּרְבָה חֲטָאתוֹ יִפְּלוּ מַעוֹת הַמְעִילָה וְחֲמִשָּׁה לַנִּדְבָה, שָׂאִין מִפְּרִישֵׁין כְּתֻחָה לְאַבוֹד. וּבֵין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ, יָבִיֵא אִשָּׁם מְעִילָתוֹ.

יג. וּבְאִשָּׁם, בֵּין שֶׁנֹּדַע לוֹ שֶׁמְעַל קֵדֶם שֶׁקָּרַב אִשְׁמוֹ אוֹ אַחֵר שֶׁקָּרַב תִּפְּלֵ מְעִילָתוֹ וְחֲמִשָּׁה לַנִּדְבָה, מִפְּנֵי שֶׁהִיא כְּמוֹתֵר אִשָּׁם; וַיָּבִיֵא אִשָּׁם מְעִילָתוֹ.

יד. הַמוֹכֵר עוֹלָתוֹ, וְשִׁלְּמִיו לֹא עָשָׂה כָּלוּם. וְדִין תּוֹרָה, שִׁיחֲזֹרוּ הַמַּעוֹת חֹלִין כְּמוֹת שֶׁהָיוּ; וְקִנְסוּ אוֹתוֹ חֲכָמִים, שִׁיפְּלוּ הַמַּעוֹת לַנִּדְבָה: אִפְּלוּ הֵיטֵה הַבְּהֵמָה שׁוֹוָה אַרְבָּעָה, וּמִכְרָה בְּחֲמִשָּׁה הַחֲמִשָּׁה כָּלָן יִפְּלוּ לַנִּדְבָה. וְאִין כָּאֵן מְעִילָה לֹא מִדְּבָרֵי תּוֹרָה, וְלֹא מִדְּבָרֵי סוּפְרִים.

טו. יֵשׁ מְעִילָה בְּנִדְרִים. בִּיצֵד: הָאוֹמֵר כֶּכֶר זֶה עָלֵי קָרְבָן, אוֹ הֶקְדֵּשׁ, וְאַכְלָה מְעַל, אֵף עַל פִּי שֶׁהִיא מִתְּרַת לְאַחֲרִים; לְפִיכָךְ אִין לָהּ פְּדִיוֹן, שֶׁהָרִי אֵינָה קֹדֶשׁ אֵלָּא לָזֶה בִּלְבָד. אִמֵּר כֶּכֶר זֶה קֹדֶשׁ, אוֹ קָרְבָן, וְאַכְלָה, בֵּין הוּא בֵּין אַחֵר מְעַל; לְפִיכָךְ יֵשׁ לָהּ פְּדִיוֹן.

טז. הֵיטֵה לְפָנָיו כֶּכֶר שֶׁלֹּה־פֶקֶד, וְאִמֵּר כֶּכֶר זֶה הֶקְדֵּשׁ נִטְלָה עַל מִנַּת לְאַכְלָה, מְעַל לְפִי כָּלָה; עַל מִנַּת לְהוֹרִישָׁהּ, מְעַל לְפִי טוֹבַת הַנִּיָּה שְׁבָה.

יז. הָאוֹמֵר לְחִבְרוֹ כֶּכֶרִי עָלֶיךָ הֶקְדֵּשׁ, וְחֲזַר וּנְתָנָה לוֹ הַמִּקְבֵּל מִתְּנָה זֶה מְעַל, לְכַשְׁיוּצִיא: שֶׁהָרִי הַנּוֹתֵן, אֵינָה אֲסוּרָה עָלָיו. וְכֵן כָּל כְּיוּצָא בָּזֶה מִשְׁאֵר הַקּוֹנְמוֹת, יֵשׁ בָּהֶן מְעִילָה לְנֶאֱסֹר בָּהֶן. וְכָל דְּבָרִים הַנֶּאֱסָרִין עָלָיו בְּנִדֵּר כְּזֶה, מִצְטָרְפִין; וְאִם נִהְיָה מִכָּלָן בְּשׁוֹוָה פְּרוּטָה, מְעַל.

יח. הָאוֹמֵר הָרִי הַנְּטִיעוֹת הָאֵלוֹ קָרְבָן אִם אֵינֶן נִקְצָצוֹת הַיּוֹם, וְטָלִית זֶה קָרְבָן אִם לֹא תִשְׁרֹף הַיּוֹם, וְעֵבֶר הַיּוֹם, וְלֹא נִקְצָצוּ וְלֹא נִשְׂרָפָה הַטָּלִית הָרִי הֵן הֶקְדֵּשׁ; וַיִּפְּדוּ כִּשְׂאֵר הַהֶקְדָּשׁוֹת, וְאַחֵר כֶּךָ יִהְיֶה בָּהֶן.

יט. אֲבָל אִם אָמַר הָרִי הַנְּטִיעוֹת הָאֵלוֹ קָרְבָן, עַד שִׁיקְצָצוּ אֵינֶן יְכוּלִּים לְפָדוֹתָן: שֶׁבְּכָל עֵת שִׁיפְּדוּ יַחֲזֹרוּ הֶקְדֵּשׁ, עַד שִׁיקְצָצוּ; וְכִיּוֹן שֶׁנִּקְצָצוּ אֵינֶן צָרִיכִין פְּדִיוֹן, אֵלָּא נִהְיִין בָּהֶן מִיד. בְּמֶה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשִׁפְדִּין הַמִּקְדִּישׁ. אֲבָל אִם פָּדִין אַחֵר הָרִי אֵלָּא יוּצָאִין לְחֹלִין, אֵף עַל פִּי שֶׁעַדִּין לֹא נִקְצָצוּ; וַיִּהְיוּ מִתְּרִין אֵף לְמִקְדִּישׁ.